İTİF
BÜLTEN
EKİM 2025
avrupahaber11.org info-itif@proton.me /İTİF @isvicreitif @isvicreitif @isvicreitif

İsviçre'de inşaat işçileri grev kararı aldı

İsviçre'de inşaat iş kollarında yaşanılan düşük ücretler, uzun mesai saatleri ve sağlıksız iş koşulları nedeniyle işçilerin haklı ve meşru talepleri yok sayılmaya devam ediyor.

Toplu sözleşme öncesinde yapılan uyarı amaçlı eylemlerde 10 bin üzeri inşaat işçisi sokağa çıkarak taleplerini dillendirdi. 17 Mayıs 2025 tarihinde Zürih ve Lozan'da yapılan eylemlerde, inşaat işçileri aile yaşamıyla uyumlu çalışma saatleri, makul ücret artışları ve işe gidiş-geliş sürelerinin ücretlendirilmesi gibi temel taleplerini dillendirdiler.

İsviçre Sendikalar Birliği (USS/SGB) Başkanı Pierre-Yves Maillard Lozan'da yaptığı konuşmada; "Ücretli mola, ücretli yol süresi, hafta sonunun aileye ayrılması ve enflasyonu karşılayacak ücret artışı devrim değil, sadece sağduyu ve insanlık meselesi. Son 10 yılda 127 inşaat işçisi iş başında hayatını kaybetti. Her ay bir işçi ölüyor. Bu utanç verici rakamlar karşısında iş baskısını azaltmak şart." Diyerek uyarılarda bulundu.

İÇİNDEKİLER

- İsviçre'de inşaat işçileri grev kararı aldı 1
- Savaş ve emperyalizm 3
- İsviçre'de ırkçılık ve yabancı düşmanlığı 7
- Kaypakkaya çizgisi geçmiş değil gelecek bilincidir! 10
- Ekim Devrimi ve darbe 13
- Refah ülkesi İsviçre'de kadın cinayetleri 21
- 1 Eylül Dünya Barış Günü vesilesi ile barış üzerine 23
- Barış Erhan'a özgürlük 29
- Haberler 31

Uyarılara rağmen toplu iş sözleşmede anlaşma sağlanamadı

Ulusal toplu iş sözleşme (CN) görüşmelerinde uzun mesai saatleri, düşük ücretler ve zor koşullar nedeniyle sendikalarla işverenler arasında uzlaşma sağlanamadı.

Sendikalar, inşaat işçilerin taleplerinin yok sayılması, çalışma saatlerinin uzaması, ücretli tatillerin azalması ve yol ücretlerinin ödenmemesi gibi nedenlerle işçilerin giderek daha fazla baskı altında kaldığını belirtti. Unia Yönetim Kurulu Üyesi ve baş müzakereci Nico Lutz, "İşçiler çaresiz durumda. Günde 9 saat çalışıyorlar, fazla mesaiyi bile saymıyorum. Bu koşullar aile hayatıyla bağdaşmıyor" dedi.

İşçiler grev kararı aldı

Toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması üzerine Unia ve Syna sendikaları, inşaat sektöründe çalışan 20.000'den fazla işçinin grev lehine oy kullandığını açıkladı.

Grevlerin ilk ayağı 21 Ekim Pazartesi günü Ticino kantonunda başlayacak. Fransız kantonlarında ise 3 ve 4 Kasım tarihlerinde büyük eylemler planlandığı duyuruldu.

Tüm bu uyarı grevlerinde bir çözüm olmaz ise 2026 yılında tüm İsviçre'yi kapsayan genel grev gündeme geleceği ifade ediliyor.

Savaş ve emperyalizm ilişkisi

86 yıl önce bugün 1 Eylül 1939'da Polonya'nın işgali ile başlayan II. Emperyalist paylaşım savaşının neden olduğu yıkımı yeniden anımsamak, savaş konusunda farkındalık yaratarak, bilinç oluşturmak amacıyla Sovyetlerce savaşın hemen sonrası 1 Eylül tarihi "Savaş Karşıtı Gün" yada "Dünya Barış Günü" olarak anılmaktadır. Özcesi Dünya Barış Günü, savaşın insanlık tarihinde tekrarının yaşanmamasını sembolize eden gündür. Bilinenin aksine BM ise 35 yıl sonra "Uluslararası Barış Günü" olarak 1981 tarihini kabul ederek 21 Eylül'de kutlanmaya başlamıştır.

Tarihsel, güncel anlamından bağımsız Dünya barışı nasıl tanımlanırsa tanımlansın, savaşlar bugün de yaşamımızın gerçeği olmaya devam ediyor. Başta Ukrayna, Filistin/Gazze ve İsrail–Lübnan, Suriye, Yemen, Sudan, Somali, Myanmar, Kongo, Sahel (Burkina Faso, Mali, Nijer), Etiyopya, Haiti gibi toplamda 110'dan fazla ülkede savaşlar ve çatışmalar yaşanıyor.

Savaşın yıkıcılığını anlayabilmemiz için hergün, her saat artmaya devam eden rakamlara bakmamız yeterli.

Ukrayna'da, geçen üç yıl içerisinde bugüne kadar toplamda 200 bin ile 300 bin insan öldürülmüş, 1 milyon insan yaralanmış, 6.9 milyon Ukraynalının 3 milyonu yurt dışında mülteci olmuş, yaklaşık aynı sayıda insansa ülke içinde yer değiştirmiştir.

Hala devam eden Filistin ve Lübnan'da, son iki yılda resmi ölü sayısı 60-63 bin (bunun 84 bin olduğunu iddia eden yerel bağımsız kaynaklar da vardır) yaralı sayısının ise 145 bin 160 bin arasında olduğu tahmin edilmektedir. (Bunların çoğu kadın ve çocuklardan oluşmaktadır.) Geçen iki yılda Gazze nüfusunun %90'ı yani toplam 1.9 milyon insan yerlerinden edilmiştir. Bu sayı Lübnan'da ise 1.4 milyon kişidir. Daha çarpıcı olması için 1948'den bugüne yerlerinden edilmiş Filistinlilerin toplam sayısı BM verilerine göre 6.5 milyon BADIL (Filistinli İkamet ve Mülteci Hakları Kaynak Merkezi) rakamlarına göreyse 9.2 milyondur. Ölü ve yaralı sayısı ise milyonları bulmaktadır.

Suriye'de ise SOHR raporlarına göre Mart 2025 itibariyle 656 bin ölü, (BM verilerine göreyse bu sayı 580 bin'dir) yaralı sayısı ise 2 milyon olduğu tahmin edilmektedir. (Bu sayıların mutlak eksik olduğu tüm uluslararası kurumlarca da kabul edilmektedir) Yerlerinden edilen insan sayısı 13.5 milyondur. Bunun 6 milyonu yurt dışında mültecidir.

2024 sonu itibariyle savaş da dahil farklı nedenlerden dolayı, dünyanın bütününde yerlerinden zorla göç ettirilen insan

sayısı ise 123 milyon kişidir.

Ne kadar yıkıcı ve trajik olursa olsun bu sayılar savaşların önemli sonuçlarından sadece biridir. Bilince çıkarılması gereken sonuçlardan çok savaşın nedenleri ve çözümlerdir.

Savaşsız Bir Dünya Mümkün müdür?

Sınıflı toplumlar gerçeği olan savaşlar kaçınılmaz mıdır? Ya da savaşları engellemek mümkün müdür?

Emperyalizm ve Proleter devrimler çağında, evet savaşlar kaçınılmazdır. Savaş(lar)ı kaçınılmaz haline getiren şeyse, kapitalizmin kendi gelişim yasalarıdır. Marks yoldaşın söylemiyle kapitalizm "bir kutupta zenginliğin birikimi diğer kutupta sefaletin ve çalışma ıstırabının, köleliğin, cehaletin, yabaniliğin, zihinsel gerilemenin birikimidir." Kapitalizm sorunların kaynağı olduğu gibi, çözümün önünde de engeldir.

Sömürü ve baskı sistemi olarak kapitalizm kaçınılmaz olarak krizler üretir. Bu krizlerin neden olduğu farklı gerilimler ve tıkanıklıklar nedeniyle, korkunç bir ekonomik toplumsal eşitsizlikler yaratarak çürüyen sistem, emekçi kitleleri yoksulluğa mahkum ederken, tüm canlı yaşamı yok oluşa sürükler. Kapitalizmin bugün daha da derinleşen sistem krizine, ABD, AB, Rusya, Çin gibi büyük emperyalist güçler arasında kızışan uzatmalı hegemonya savaşı eşlik ederek devam etmekte, temel ekonomik eğilimlerine uygun biçimde dönemsel siyasi ve askeri kamplaşmalarla farklı ittifaklar oluşturmaktadır. Emperyalistler arasındaki hegemonya krizi küresel ekonomik bunalımın derinleşmesine paralel belirli bir an ya da geçici bir süre için çözülebilse bile, tekelci rekabet olgusu ortadan kalkmaz. Üretimin yoğunlaşması ve sermayenin merkezileşmesinin ulaştığı aşama, dünya kaynaklarının, pazarlarının ve

ticaret yollarının ele geçirilerek denetlenmesi olgusu nedeniyle, emperyalist-kapitalist sistemin doğası gereği bu güçler arasındaki rekabet, kaçınılmaz biçimde askeri boyuta evrilir.

Rekabet, kriz ve çatışma sarmalı etrafında; bugün olduğu gibi emperyalistler arasında ekonomik, ticari, teknik, diplomatik, siyasi vb. alanlarda devam etse de, bölgesel savaşlar ve krizlerin şiddet ve silahla yönetilmeye devam etmesinden başka bir şey olmayan faşizm (İç faşistleşme, 1929 krizinde olduğu Hitler faşizmini anımsayalım) gibi çözümler, savaşın taraflar için kaçınılmazlığını yine de ortadan kaldıramaz. Ki muazzam karlar sağladıkları savaş endüstrisi de, sürdürülebilirliği için savaşlara ihtiyaç duymaktadır.

Savaş(lar)ın çıkması yada barışın korunmasına dair savunulan yanlış anlayışlara da kısaca değinecek olursak; ilki özellikle politize olmamış geniş yığınların, savaşların çıkması yada engellenmesinin, bireylerin kişisel tercihlerine bağlı olduğu yönündeki yanlış anlayışıdır. Bu anlayışa göre savaşlara bir deli ya da Hitler, Mussolini, bugün için Tramp, Putin, Zelenski, Netanyahu gibi faşistler neden olmaktadır. Oysa söz konusu insanların hiçbirisi savaşların doğuran doğrudan nedenler arasında asla değillerdir. Ya da tersinden emperyalist ülke yöneticilerinin kararları ile birlikte dünyada bir barışın yaşanacağı ya da ‘’dünyanın kadınlarca yönetilirse daha barışçı bir yer olacağı’’ şekildeki anlayışlar da aynı şekilde doğru değildir. Egemenler gerici savaşlara veya faşizme, iktidardaki kişilerin tercihleri sonucu başvurmazlar. Bireylerin tercihleriyle en fazlası erteleyebilirliği tartışılabilinir ancak engelleyemezler. Savaş(lar) ‘’politikanın şiddet araçlarıyla’’ devamından başka birşey değildir, yukarıda kısaca vurgulamaya çalıştığımız gibi savaşların kaçınılmazlığında belirleyici olan sistemin politikaları ve gelişim yasalarıdır. Bunlarda niteliksel değişim olmadan savaş-

devamından başka birşey değildir, yukarıda kısaca vurgulamaya çalıştığımız gibi savaşların kaçınılmazlığında belirleyici olan sistemin politikaları ve gelişim yasalarıdır. Bunlarda niteliksel değişim olmadan savaşların

durdurulacağını beklemek en hafif deyimle naif bir beklentidir. Burjuva iktidar koltuklarına oturanlar zaten egemenlerin çıkarları doğrultusunda politikalar izlemek için oradadırlar, varoluş nedenleri onların çıkarlarına hizmet etmektir.

Bir diğer yanılgı ya da yanlış anlayış ise savaş endüstrisinin, özellikle de nükleer silahların varlığının caydırıcılığı nedeniyle, emperyalistlerin tercihlerinde niteliksel bir değişime yol açtığı, bu silahların dünya savaşını olanaksızlaştırdığı iddiasıdır. Bu silahların belli bir fren etkisi yarattığı bir nebze kabul edilebilinir. Ancak tüm benzer akıl yürütmelerin en belirgin kusuru emperyalist tekellerin kar hırsını, kapitalizmin anarşik ve akıldışı doğasının gözardı ediyor olmasıdır. Lenin yoldaşın söylemiyle bu v.b. teori ve önerilerin sahipleri objektif olarak "sömürü ve savaşı devam ettirmek için ortaya atılmış bir aldatmacaya..." hizmet etmektedirler. Savaşlar ancak "Emperyalist-kapitalist sistemin ortadan kaldırılmasıyla, sınıfların ortadan kaldırılmasıyla tüm ülkelerde devrilip onu mülkiyetten tümüyle yoksun bırakmayı başardığımızda önlenebilir." (Lenin)

Sonlarken; emperyalizmin kapitalizmin tarihsel bir geleceği yoktur. Tüm gelişmeler yaşanılan tarifsiz acılar ve tecrübeler tarihsel haklılığımızı, MLM dünya görüşümüzün bilimselliğini kanıtlamaktadır. Barış; ütopik hayallerle değil sınıf savaşları ile gelecek, haksız savaşlar ve bu savaşların nedeni olan her şey haklı savaşlarla ortadan kaldırılacaktır. Tarih yargıç onun celladı proletarya, barışı sınıfsal çıkarları temelinde müttefikleriyle KP saflarında örgütleyerek sağlayacaktır. 1 Eylül'le somutlaşan barışa anlam katacak olan da, KP saflarında başta iç düşmanlara olmak üzere, antifaşist antiemperyalist antikapitalist mücadelenin geliştirilmesi, güçlendirilmesidir.

İsviçre'de Irkçılık ve Yabancı Düşmanlığı

Emperyalist kriz derinleştikçe artan çelişkiler ve çatışmalar aynı zamanda şiddet ve nefret söylemlerinim artmasını ve toplumların birbirine düşmanlaştırılmasını getirmekte. Bu nefret söylemleri günümüz açısından özellikle göçmenler ve yabancılar noktasında artarak süren bir hal almış bulunmaktadır. Krizin derinleşmesine paralel ırkçı ve aşırı sağ söylemler egemen güçler ve bu güçlerin yedeğinde bulunan ırkçı partiler tarafından çok daha fazla gündemleştirilmekte ve toplumun gerçek sorunlarına ve bu sorunların yaratıcısı sisteme yönelmelerinin önüne geçilmek istenmektedir. Tüm dünyada olduğu gibi İsviçre'de ırkçılık ve yabancı düşmanlığı giderek artan bir boyut kazanmış bulunmaktadır. Özellikle Ortadoğu'da yaşanan savaşa paralel yaşanan göç dalgasıyla birlikte İsviçre egemen güçleri bir yandan yeni yabancı yasaları yürüklüğe sokarken diğer taraftan ırkçı söylemleri artırmakta, toplumsal kutuplaşmayı derinleştirilmektedirler.

Bir yandan göçmenler ucuz işgücü olarak sömürülürken, diğer taraftan yasalarla göçmenlerin yaşam alanlarına saldırılar artırılıyor. Göçmenler yaşanan ekonomik krizin yarattığı tablonun sebebi gibi yansıtılarak saldırılara maruz kalmaları sağlanıyor. Göçmenlerin yerli halktan daha iyi koşullarda yaşadıkları, sosyal yardımlardan yararlandıkları ve yerli halkın iş imkanlarını ellerinden aldıkları söy-

lemleri bu propagandanın başında gelmektedir.

Elbette bu yaşananlar yeni değil, Avrupa'nın tüm ülkelerinde olduğu gibi İsviçre'de ırkçılar bu söylemlere sarılmaktadır. Özellikle iki binli yıllarda artan ırkçılık bugün İsviçre'de yaşamın tüm alanlarında yoğunlaşarak hissedilir bir duruma gelmiş bulunmaktadır.

Mayıs 2025 tarihinde Work (İŞÇİ)gazetesinde yayınlanan makalede, Irkçı vakaların bir önceki yıla oranla %40 arttığı belirtilmektedir. Yine geçen yıl İsviçre'de 1211 ırkçı vaka yaşanmış. Unia sendikası göç sekreteri Nivalda Still; "Irkçılık her gün yaşanıyor. Rapor edilen vakaları güne böldüğümüzde, günde üç ırkçı olay yaşandığını görüyoruz. Üstelik bu sadece bildirilen vakalar; bildirilmemiş olanların sayısı muhtemelen çok daha fazla." Özellikle dikkat çeken nokta: Eğitim ve iş hayatında bu olaylar en sık görülüyor" dediği açıklamasında İsviçre'deki tablonun görülmesi açısından manidar bir durum.

Irkçılık egemen güçlerin kitleleri en rahat böldükleri silahlarından biridir. Kriz dönemleri bu politikalar çok yaygın bir şekilde hayata geçirilerek toplumun bir kesimi günah keçisi olarak sunulur ve yaşanan tüm sıkıntıların suçlusu olarak ilan edilir. Irkçılık kapitalizmin ortaya çıkması ve kapitalizmin hakimiyetiyle paralel olarak gelişmiştir. Günümüzde de ırkçılık ve yabancı düşmanlığı kamuoyunda rahat ve pervasız bir şekilde tartışılabilmekte burjuva partiler bu doğrultuda kampanyalar örgütleyebilmektedir. İsviçre Halk Partisinin '10 milyonluk İsviçre'ye Hayır" kampanyası siyasetin ırkçı ve ayrımcılığın somut göstergesi olarak okumak gerekmektedir. Bu kampanyayla hedeflenen göçmenlerin oturum hakkı, seyahat ve çalışma ve sosyal haklarının kısıtlanması hedeflenmektedir. Aynı zamanda nüfusun 9,5 milyona ulaşması durumunda aile birleşiminin durdurulması istenmektedir.

Genel anlamda bu saldırılarla göçmenler hedeflenirken aynı zamanda işçi ve emekçilere saldırılar artmaktadır. Ücret düşürmeler, daha kötü çalışma koşulları, işsizlik olarak yansımaktadır. Bir yandan göçmenler hedef tahtasına konulurken ama aynı zamanda sermayenin daha fazla sömürü ve karı için tüm emekçi sınıfa saldırılar artmaktadır. Irkçılık devlet bürokrasisinde de

tehlikeli bir hal almaktadır.

Basına yansıyan Lozan polisinin sohbet mesajlarında ırkçı, cinsiyetçi, homofobik ifadeler ile Nasyonal Sosyalist veya Ku Klux Klan'ın yüceltilmesi ve aynı zamanda engelli kişilerin aşağılanması mesajları yer alırken, RTS televizyonun paylaştığı bir fotoğrafta, bir polis memuru duvar yazısının önünde poz veriyor. "RIP Mike" yazan duvarda, 2018'de bir polis operasyonu sırasında öldürülen Nijeryalı Mike Ben Peter'e gönderme yapılıyor. Polisin telefonuna el konulmasının ardından, Lozan polis teşkilatının 48 üyesinin aktif olduğu ırkçı bir yazışma grubunda deşifre edilmiş ve ırkçılığın devletin şiddet aygıtları olan polis teşkilatındaki durumunu gözler önüne sermiştir. Polis ve ordu içerisinde ırkçılık yaygın bir şekildedir.

Bu durum tüm Avrupa ülkelerinde mevcuttur. Özellikle içerisinden geçtiğimiz süreçte tüm bu nefret söylemleri ve ırkçı ayrımcı politikalar ırkçı ve gerici partilerin ve örgütlerin gelişmesine zemin sunmakta, göçmenlere karşı saldırıların artmasını sağlamaktadır. Tüm burjuva partiler söylemleriyle ırkçılığı ve ayrımcılığı yeniden üretmektedirler. "Ülkemde Mülteci İstemiyorum" söylemi binlerce insanın Avrupa sınırlarında Frontex ve benzeri ırkçı kurumlar tarafından katledilmesini meşrulaştırmakta ve desteklemektedir. Savaş mağduru olarak Avrupa'ya gelen mültecilerin insanca yaşama haklarına yapılan bu saldırılar kabul edilemez.

Şiddetin ve ayrımcılığın normalleştirilmesi, kitlelerin ırkçı ve faşist düşüncelerle teslim alınmasına karşı aktif bir mücadele hattı örgütlemek tüm anti faşist anti emperyalist güçlerin görevidir.

Irkçılığa karşı mücadele, emperyalizme-kapitalizme karşı mücadelenin bir parçası olarak ele alınmalıdır. Irkçılık kapitalizmle birlikte ortaya çıktı ve kapitalist emperyalist sistem tarihin çöplüğüne yollanmadan ırkçılık ortadan kalkmayacaktır.

Egemen sınıfın böl ve yönet politikalarına karşı işçi sınıfı ve emekçiler birlikte örgütlenerek gerçek düşmanlarına karşı ortak mücadeleyi geliştirmelidir.

KAYPAKKAYA Çizgisi

Geçmiş Değil, Gelecek Bilincidir!

(Bölüm 2)

Kaypakkaya için devrim ütopya değil; somut, planlanabilir ve örgütlenebilir tarihsel bir zorunluluktur.

Bugün, onun işkencehanelerde katledilmesinden 52 yılı aşkın bir süre geçmesine rağmen, ardılları onun açtığı yolda yürürken; devrimci hareket onun çizgisinde yürümeyi tartışmakta, onun çizgisinden etkilendiği iddiasında bulunmakta, eleştiriler eşliğinde olsa da onun bıraktığı teorik ve örgütsel mirasa sahiplenmeye çalışmaktadır. Kaypakkaya yoldaşın teorik netliğinin aksine, teorik netlikten uzak, ciddi bir örgütsel çözülme, ideolojik bulanıklık ve pratik yetersizlikle karşı karşıya olan bu sahiplenişler çoğu zaman biçimsel sahiplenişlerin ötesine geçememekte, birbirini dışlayan eğilimleri birlikte taşıyan bir eklektizmle savrulmuş durumdadırlar.

Teorik netlik, örgütsel tutarlılık, kadro disiplini ve halkla kurulan bağ vb. bugün devrimci hareketin yeniden inşasında olmazsa olmazdır. Tüm bu olmazların uzağında, ideolojik kimliği, sınıfsal konumu ve tarihsel-siyasal amaçları farklılaşanlar, "adı dışında komünizmle hiçbir ilgileri olmayan örgütler" (Lenin), devrimci sorumluluktan uzak konumlanışları, proletaryanın militanlığını frenleyen, gündemini ve yönelimini gölgeleyen anlayışlarıyla Kaypakkayacı olamazlar.

İbrahim Kaypakkaya'nın komünist çizgisi ne salt bir dönemin ne de geçmişin mirasıdır. O, tarihsel bir figür olmanın çok ötesinde geleceği kurma iradesinin sembolüdür. Onun ideolojik hattı, devrimi koşullara göre ayarlayan değil, koşulları devrim doğrultusunda dönüştüren hattır. Onun devrimci mirası, bugünün sorunlarına yanıt verebilecek devrimci örgütlenme ve mücadeleye dair, bugünün ve geleceğin andaki güncel rehberidir.

Kaypakkaya, yalnızca eleştiren değil, aynı zamanda kuran ve ileriye yönelen bir çizginin temsilcisidir. Dolayısıyla, Kaypakkaya'nın devrimci çizgisi, Türkiye'de sol sosyalist hareketin doğru ve tutarlı bir şekilde gelişimi için vazgeçilmez bir temel olarak korunmalı, onun düşünce sistematiği bugünün örgütsel ve politik sorunlarının çözümü için yeniden ve tekraren kavranarak, yaratıcı bir tarzda yeniden üretilmelidir.

Sınıf mücadelesi sürekli belli zaaf ve yetersizliklerle iç içe ilerlemektedir. Var olan yetersizliklerinin bilinen, anlaşılır nedenleri bir yana, İ. Kaypakkaya'nın ardılları, devrimi bir olanak değil, zorunluluk olarak kavrayan çizgiye yaslanarak, halkın yaşadığı yoksulluk, yıkım, güvencesizlik, yozlaşma ve yabancılaşma süreçlerine çözüm sunan, onların taleplerine somut cevaplar veren politikalar yaratmakla yükümlüdür.

Hiçbir işkence, devrimci bilinci ve inancı yenemez.

İ. Kaypakkaya'yı yalnızca "ser verip sır vermeyen" bir devrimci olarak anmak, onun kurucusu olduğu çizgiyi, ideolojik kopuşunu ve teorik üretimini gölgede bırakmak olur.

Kaypakkaya, yalnızca Marksist-Leninist-Maoist teorinin güçlü bir savunucusu, teorisyeni değil, aynı zamanda onu yaşamı ve ölümüyle pratikleştirmiş komünist önderdir. Onun direnişi, devrimci mücadelede inancın, ısrarın ve adanmışlığın ne anlama geldiğini en yalın, en somut biçimde ortaya koyuşudur.

İ. Kaypakkaya, devrimci inancın, devrimci iradenin sarsılmayan evrensel bir direniş figürüdür.

O, işkence ve ölümün karşısında, davasını, komünizmin propagandasını yaparak, bir enternasyonal komünist olarak ölümüyle manifestolaştırmış; kendi söylemiyle "proletaryanın ideolojisini benimsemiş, halkın kurtuluşunu savunan" komünisttir.

Komünistler zorunlu olanın mimarıdır. Devrim bir an değil, bir süreçtir.

Kararsızlık, karamsarlık ve umutsuzluk devrimin celladıdır. Lenin yoldaş "Biz karamsar değiliz. Gelecek bizimdir" der.

Komünistler umutsuzluğu değil çözümü üretir; en çıkışsız koşullarda bile devrime, devrimci özneye duyulan güven ve iyimserlikle, zoru, zorlukları değiştirmenin tek ve en gerçekçi yolunu, devrimci mücadeleyi işaret ederler.

Komünistler, tarihin akışını değiştirme iradesiyle hareket eder, umutlarını teorik netlik, tarihsel deneyim, örgütlü mücadele ile inşa ederler.

Komünistler, ideolojik alanda yürüttükleri mücadelenin yanı sıra, devrimci siyasal faaliyeti de devrimci teori, devrimci örgüt, devrimci sınıf bütünlüğü temelinde örmekten geri durmazlar. Komünistler için devrim bir an değil, bir süreçtir.

Komünistler için devrim zaman sorunu değil, çelişkilerin olgunlaşması ve doğru çizgide ısrarla ilerlenmesi sorunudur.

Tarihsel ilerlemeyi bir zorunluluk olarak kavrayan komünistlerin iyimserliği, tarihsel amaçlarına ve maddi gerçekliğe dayanır.

Komünistlerin iyimserliği, güne ve geleceğe dair hedefleri üzerine kuruludur. Onların iyimserliği maddi yaşamın diyalektiğinde beslenir, tarihsel birikimleriyle temellendirilir. Mao yoldaş, "Marksist-Leninistler, proleter devrim davasının geleceğine ilişkin olarak her zaman devrimci iyimser tavır içinde olmuşlardır" der.

Komünistlerin iyimserliği, boş bir umut, naif bir mutluluk veya soyut bir beklenti değil; tersine, sınıf mücadelesinin yasalarının ve tarihin ilerleyici dinamiklerinin bilimsel analizine dayanır.

Devrim mümkün, gerekli ve tarihsel bir zorunluluktur. Devrim, bilimsel sosyalizmin yasalarına ve işçi sınıfının tarihsel rollerine dayanır.

İşçi sınıfının kolektif birliğinin güvencesi olan Komünist Partisine, KP'nin önderlik ettiği mücadeleye iktidar olma bilinci ve kararlılığıyla destek olan komünistler; mümkündür ki yanılgılara, yanlışlara düşer, mümkündür ki öngörüleri ve beklentileri yanlışlanarak geçici yenilgiler alabilirler. Ancak bilirler ki, yenilgiler ne yürütülen mücadelenin yanlışlığına ne de geçersizliğine kanıttır.

Andaki koşullar bugün ezilen emekçilerin aleyhinde olsa da İbrahim Kaypakkaya yoldaşımızın söylemiyle "Bu soluk bu yokuşu..." aşacak ve tarih "en sonunda her şeyi yerli yerine koyacaktır." (Engels)

Bitti...

Ekim Devrimi ve Darbe

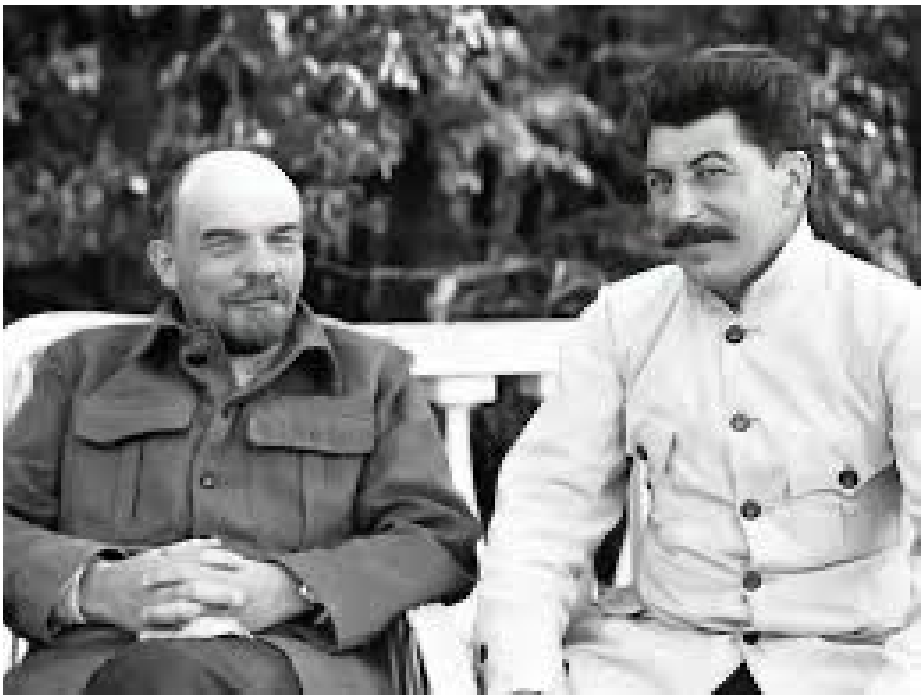

108. yılında selam olsun Büyük Ekim Devrimine!

Egemen sınıflar, tarih boyunca kendi iktidarlarını hedef alan ya da onları devirmeyi başaran her toplumsal hareketi, her devrimci müdahaleyi nefretle karşılamış, devrimlerin önderlerine, sembollerine ve tarihsel kazanımlarına saldırmayı alışkanlık haline getirmiştir. Devrimleri değersizleştirmeye dönük anti-komünist burjuva propagandaları biz Marksist-Leninist-Maoistler için şaşırtıcı değildir; tam tersine, sınıfsal konumlarının doğal bir sonucudur. Çünkü yalan, çarpıtma, itibarsızlaştırma ve manipülasyon, sömürücü sınıfların doğasında vardır.

Lenin yoldaşın ifadesiyle: "Bırakın 'sosyalist' ağlaklar gaklasın, burjuvazi öfkesinden dumanlar çıkarsın."

Egemenlerin yalan ve çarpıtmalarla ördükleri resmi tarih anlayışının tek bir amacı vardır: İşçi ve emekçilerin gerçeklere ulaşmasını engellemek, onların tarih bilincini ve dolayısıyla sınıf bilincini geliştirmesini önlemek ya da geciktirmek. Bu nedenle, egemenlerin yalanlarını teşhir etmek ve kitlelerin tarihi gerçekleri kavraması için mücadele etmek, sınıf mücadelesinin önemli bir alanıdır.

Üstelik bu mücadele yalnızca egemen sınıflara karşı değil, aynı zamanda kendilerine "devrimci" süsü veren ikiyüzlü "orta yolcu" siyasetçilere karşı da yürütülmektedir. Bu kesimler, sözde eleştiri adı altında tarihsel gerçekleri tersyüz ederek karşı-devrimci propagandaların zeminini hazırlarlar.

İşte Ekim Devrimi'ne dair ortaya atılan "Bolşevik darbesi" masalı da bu bağlamda değerlendirilmelidir. Bu iddiaya göre Ekim Devrimi, Şubat Devrimi'nin toplumsal meşruiyetini çalan bir darbeden ibarettir. Egemen sınıfların körlüğünden bes-

lenen bu kurguda, Ekim Devrimi adeta Rusya'nın "muhtemel parlamenter demokrasisini" gasp eden komplocu bir girişim gibi sunulur.

Oysa bu yaklaşım, baştan aşağı yanıltıcıdır. Çünkü bu "masum" görünen kurguda bir tercih ve bir itiraz gizlidir. Tercih edilen şey, adına "demokrasi" denilen burjuva parlamenter sistemdir ki bu, gerçekte sömürücü azınlığın emekçi çoğunluk üzerindeki diktatörlüğünden başka bir şey değildir. İtiraz edilen şey ise, burjuva parlamenter sistemden bin kat daha demokratik olan, emekçi çoğunluğun azınlığa karşı diktatörlüğü anlamına gelen Sovyet sistemidir.

Bugün hala bazı "eleştirmenler" Ekim Devrimi'nin önderlerini komploculukla, hatta Blanquistlikle suçlamakta, bu devrimci atılımı gayrimeşru ilan etmektedir. Oysa bu iddiaların bilimsel hiçbir temeli yoktur. Aşağıda önce "komplocu" ve "Blanquist" suçlamalarını ele alacak, ardından Ekim Devrimi'nin neden bir darbe değil, proletaryanın tarihsel eyleminin en büyük örneği olduğunu göstereceğiz.

"Blanquist" Suçlamaları ve Ekim Devrimi

Egemenlerin ve onların sözcülüğünü yapan sahte "eleştirmenlerin" Ekim Devrimi'ne yönelttikleri suçlamalardan biri, Bolşeviklerin komplocu bir anlayışla hareket ettiği ve hatta Blanquist bir çizgiyi izlediğidir. Bu iddia, devrimi kitlelerin tarihsel eylemi olmaktan koparıp dar bir kadro operasyonuna indirgemeyi amaçlamaktadır.

Blanquist stratejiye göre devrimi gerçekleştirecek güç, farklı sınıflardan seçilmiş, disiplinli ve iyi örgütlenmiş ama halktan kopuk küçük bir kadrodur. Bu kadro, kitle örgütlerine dayanmadan, geniş cephe arayışına girmeden, yalnızca kendi iradesine güvenerek iktidarı ele geçirir. En belirgin özelliklerinden biri de, iktidarı ele geçirdikten sonra yine kendi dar grubunun kontrolünde tutmaya devam etmesidir.

Blanquistler seçkincidir, proletaryanın sınıf olarak örgütlenmesini gerekli görmezler. Nesnel koşulların olgunluğunu aramazlar; iradecidirler. Onlara göre bir darbe, belirli bir iktidar gücüne sahip bir grubun ya da sınıf fraksiyonunun elinde, nesnel toplumsal koşullar uygun olmasa bile başarılabilir.

Oysa Lenin yoldaş, ayaklanma meselesinde Marksist tutumu çok net biçimde ortaya koymuştur: "Başarmak için ayaklanma bir komploya değil, bir partiye değil, öncü sınıfa dayanmalıdır. İşte birinci nokta. Ayaklanma, halkın devrimci atılımına dayanmalıdır. İşte ikinci nokta. Ayaklanma, yükselen devrim tarihinin, halk öncüsünün etkinliğinin en güçlü olduğu, düşman saflarında ve devrimin güçsüz, kararsız, çelişki dolu dostlarının saflarında duraksamaların en güçlü olduğu bir dönüm noktasında patlak vermelidir. İşte üçüncü nokta. Ayaklanma sorununu koyma biçiminde Marksizmin Blanquicilikten ayrılmasını sağlayan üç koşul bunlardır."

Lenin'in bu sözleri, Bolşeviklerin stratejisinin Blanquist anlayışla hiçbir ortak yanı olmadığını açıkça gösterir. Ekim Devrimi, dar bir komplonun değil, öncü sınıfın ve kitlelerin tarihsel atılımının ürünü olmuştur.

Marksist-Leninist-Maoistler açısından devrim,

kitlelerin mücadelesiyle mümkündür. Sadece şiddet yoluyla değil, aynı zamanda propaganda, ideolojik çalışma ve örgütlenme aracılığıyla gelişir. Nesnel koşulların olgunlaşması, devrim için vazgeçilmezdir. İktidar seçkinlerin değil, proletaryanın diktatörlüğüdür. Bu nedenle, darbecilerin hayal ettiği gibi, küçük bir komplodan sonra kitlelerin kendiliğinden desteğini almak gerçekçi bir beklenti olamaz.

MLM'ler bilir ki, devrimci durum olmadan devrim olmaz, ama her devrimci durum da kendiliğinden devrime yol açmaz. Devrimin kaderini belirleyen şey, işçi sınıfının burjuvazinin siyasal bir yardımcısı mı, yoksa devrimin önderi mi olacağı sorusuna verdiği yanıttır. Devrim, yalnızca ezilenlerin iktidarı devirmesinin tek yolu olduğu için değil, aynı zamanda eski düzenin kalıntılarını ortadan kaldırarak toplumu yeni temeller üzerine kurma olanağını sağladığı için gereklidir.

Burada devrimle darbenin farkı çok açıktır: Darbe, mevcut toplumsal yapıyı değiştirmez, yalnızca egemen sınıf içindeki grupların, kliklerin birbirine karşı yürüttüğü iktidar mücadelesidir. Oysa devrim, üretim ilişkilerini, dolayısıyla tüm toplumsal ilişkileri altüst ederek hem altyapıyı hem de üstyapıyı dönüştürür. Bu nedenle darbeler, sistem içi değişikliklerle sınırlıyken, devrimler köklü bir toplumsal kopuşu temsil eder.

Egemenler, Asya'dan Afrika'ya, Latin Amerika'dan Türkiye'ye kadar kendi tarihsel deneyimlerinden bilirler ki, darbelerle iktidar el değiştirse de sömürü düzeni yerinde kalır. İşte bu nedenle, Ekim Devrimi'ni bir darbe olarak tanımlamaya çalışırlar: çünkü onun devrimci niteliğini kabul etmek, proletaryanın iktidara yürüyüşünü meşrulaştırmak demektir.

Ekim Devrimi, Darbe Değil, Proletarya ve Ezilen Halkın Tarihsel Atılımı

Egemen sınıfların en çok tekrarladığı iddia, Ekim Devrimi'nin bir "Bolşevik darbe" olduğudur. Bu iddia, hem tarihsel gerçeklerden hem de devrim ile darbenin en temel farklarından uzaktır.

Öncelikle şu soruyu sormak gerekir: Bolşeviklerin iktidarı hangi sınıf ya da sınıfların desteğiyle gerçekleşti? Ekim Devrimi'nin saflarında, burjuvazinin saflarında olduğu gibi bir General Kornilov yoktu. Ekim Devrimi, halkın devrimci atılımıyla, işçi sınıfının öncülüğünde; savaş yorgunu askerlerin, işçilerin ve yoksul köylülerin katılımıyla gerçekleşti. Bu, kitlelerin doğrudan devrimci iradesinin ifadesiydi.

Lenin'in ifadesiyle Ekim Devrimi, "en ince ayrıntısına kadar planlanmış askeri titizlikle" yürütülmüştü. Evet, devrim yasadışı eylemlerle, zor yoluyla, iktidarın illegal biçimde ele geçirilmesiyle gerçekleşti. Ancak bu, onu bir darbe değil, aksine toplumsal bir devrim kılar. Çünkü iktidar, küçük bir klik ya da dar bir seçkinler grubunun değil; Sovyetler aracılığıyla örgütlenmiş işçilerin, askerlerin ve köylülerin ellerine geçti.

Devrimin şiarı çok açıktı: "Bütün iktidar Sovyetlere!"

Burada darbe ile devrim arasındaki fark yeniden ortaya çıkmaktadır. Darbeler, toplumsal yapıyı değiştirmeden yalnızca iktidarı elinde bulunduran gruplar arasında gerçekleşir. Oysa Ekim Devrimi, proletaryanın iktidarı alarak tüm toplumsal formasyonu dönüştürmesini hedeflemiştir. Bu, yalnızca bir iktidar değişimi değil, toplumsal devrimdir.

Ekim Devrimi'nin aktörleri de bu farkı açıkça ortaya koymaktadır: Sarayı topa tutan "Avrora" zırhlısının başında generaller değil, devrimci denizciler vardı. Ayaklanmanın silahlı gücünü oluşturanlar, örgütlü işçi milisleri, savaş yorgunu askerler ve yoksul köylülerdi. Onlar, kendi adlarına ve kendi çıkarları için, Sovyetler aracılığıyla iktidara geldiler.

Bu nedenle Ekim Devrimi ile darbe aynı cümle içinde dahi yan yana getirilemez. Çünkü devrim, toplumsal bir devrimi karakterize eden tüm özellikleri taşıyordu, sınıfsal dayanak, kitlesel katılım, tarihsel bir dönüm noktasında gerçekleşme ve yeni bir toplumsal formasyonun inşası.

Ekim Devrimi, proletaryanın iktidarı ele geçirdiği, tüm siyasal ve toplumsal hedeflerini bambaşka bir düzen kurmak için seferber ettiği bir tarihsel kopuştu. Darbe değil, tarihin akışını değiştiren köklü bir devrimdi.

Ekim Devrimi: Tarihe Komünist Müdahale

20.yüzyılın başlarında işçi ve köylü hareketleri bakımından en radikal ve en yaygın eylemlerden bazıları Çarlık Rusya'sında yaşandı. Daha Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşı başlamadan (1912) ve savaşın ilk yıllarında Rusya, dünya tarihinin en geniş kitlesel eylemlerine sahne oldu. Bunların bir kısmı silahlı grevlerdi. Özellikle Petrograd'daki (o dönemde St. Petersburg; devrimden sonra Leningrad olarak değiştirildi) Putilov metal fabrikasında patlayan grev ve hemen ardından 23 Şubat (8 Mart) 1917'de kadın işçilerin başlattığı eylemler, devrimin kıvılcımı kabul edilir.

Ekim Devrimi'ni "Bolşevik komplosu" olarak açıkla-

maya çalışanlar, işte bu kitlesel işçi ve köylü hareketlerini, kadınların öncülüğünü ve Bolşeviklerin taban örgütlenmelerini görmezden gelir. Oysa Çarlığın emriyle işçilere ve eylemcilere karşı yapılan silahlı müdahaleler, devrimi bastıramamış; aksine süreci hızlandırmıştır. 27 Şubat'ta Volinsky alayı başta olmak üzere en az 60 bin asker, Çarlığa sırt çevirerek devrimcilerin safına geçti. Bu, Çarlık otokrasisinin çöküşünü hızlandırdı. Nihayetinde Çar II. Nikolay 23 Mart'ta tahttan çekilmek zorunda kaldı.

Bu süreçte Lenin ve bazı önemli Bolşevik kadrolar güvenlik nedeniyle kısa süreliğine yurtdışına çıkmak zorunda kaldıysa da, bu geri çekilmeler devrimin önünü kesemedi. Çünkü devrim, milyonlarca işçi ve köylünün katılımıyla tarihsel hakkını aramasının bir ifadesiydi. 1917 Şubat'ındaki burjuva devriminden yalnızca sekiz ay sonra, bu kez sosyalist bir devrim gündeme geldi. Lenin'in önderliğinde Komünist Parti, işçi sınıfını ve yoksul köylüleri ikna ederek, Rusya'yı zenginlerden yoksullara, sömürücülerden emekçilere doğru dönüştürdü. Ekim Devrimi, yalnızca iktidarın ele geçirilmesi değil, kitlelerin tarihsel müdahalesiydi. Devrim, milyonların desteğiyle hem korunmuş hem de inşa edilmiştir. 7 Kasım'da işçi, asker ve köylü Sovyetleri'nin silahlı birlikleri Kışlık Saray'a yöneldiğinde Geçici Hükümetin toplayabildiği asker sayısı bin beş yüzü geçmiyordu. Bu dengesizlik, kitle desteğinin nerede olduğunu açıkça gösteriyordu. Lenin'in de belirttiği gibi, devrim birden fazla kez "hayati tehlike" atlattı; ancak her defasında işçilerin, askerlerin, köylülerin ve Bolşevik kadroların militan kararlılığı sayesinde ayakta kaldı.

Eğer egemenlerin iddia ettiği gibi Ekim Devrimi yalnızca bir "darbe" olsaydı, yaklaşık dört yıl süren ve altı milyon insanın hayatına mal olan emperyalist müdahalelere ve iç savaşa karşı kendisini koruyamazdı. Eğer kitle desteği olmasaydı, Sovyetlerin ilk beş yıllık planları, işçilerin ve köylülerin "şeref ve onur meselesi" haline gelerek alınteriyle hayata geçirilemezdi. Aynı şekilde, devrimden hemen sonra toplanan 2. Sovyet Kongresi'nde Menşevikler ve Sağ Sosyalist Devrimciler azınlığa düşerek kongreyi terk etmezdi.

Dolayısıyla Ekim Devrimi, tarihe proletaryanın doğrudan müdahalesi olarak geçti. Bu, devrimle iktidarın kitlelerin eline geçmesinin ve yeni bir toplumsal düzenin inşasının en somut örneğiydi.

Burjuva Devrimi, İkili İktidar ve Bolşeviklerin Rolü

Ekim Devrimi'ni küçümsemek isteyenlerin en çok başvurduğu argümanlardan biri, bu devrimin aslında Şubat Devrimi'ni engellediği, burjuva demokrasisinin önünü kestiği iddiasıdır. Bu noktada egemenlerin söylediği tek doğru şey belki de budur: Evet, Ekim Devrimi burjuva devrimini sekteye uğratmıştır. Ancak bu, devrimin meşruiyetini azaltmaz; aksine onun tarihsel zorunluluğunu ortaya koyar.

Menşeviklere ve Sosyalist Devrimcilere göre, 1917 Şubat Devrimi sonrasında Rusya'da işçi sınıfı iktidarı imkânsızdı. Onlara göre kapitalizm henüz üretici güçlerin tümünü geliştirmemişti; bu nedenle işçi sınıfının iktidara gelmesi "erken"di. Oysa Marksist bakış açısıyla sorun üretici güçlerin mutlak gelişiminde değil, üretim ilişkileriyle bu güçler arasındaki çelişkidedir. Tam

da bu noktada Menşeviklerle Bolşevikler arasındaki temel ayrım ortaya çıkar: Bolşevikler, devrimi üretici güçlerin soyut gelişimi üzerinden değil, sınıf ilişkilerinin keskinleşmesi ve üretim ilişkilerinin tıkanması üzerinden ele alıyordu.

Dolayısıyla Bolşevikler, Şubat Devrimi'nden sonra ortaya çıkan burjuva hükümetine kitlelerin desteğini engelleyerek, onun misyonunu yerine getirmesinin önünü kesti. Ve koşullar olgunlaştığında "Şimdi tam zamanı" diyerek iktidarı aldılar. Burada gizlenen ya da görmezden gelinen iki kritik mesele vardır:

Birincisi, Şubat Devrimi sonrasında oluşan ikili iktidar döneminin uzun süre devam edemeyeceği gerçeğidir. Lenin'in ifadesiyle: "Bu tür bir iç içe geçmenin uzun süre devam edemeyeceğine dair en küçük bir kuşku yoktur. Bir devlette iki iktidar olmaz. Bir tanesi sona ermek zorundadır. Burjuvazinin tamamı Sovyetleri dışarıda tutmak, zayıflatmak, onları hiçe indirgemek ve kendi tam iktidarını kurmak için elinden geleni yapmaktadır."

Her devrim, eskisine karşı yeni bir iktidar odağının doğuşudur. İkili iktidar süreci, eninde sonunda ya eski düzenin tasfiyesiyle ya da devrimin bastırılmasıyla sonuçlanır. Ekim Devrimi, bu iç içe geçmişliğe son vererek Sovyet iktidarını kesinleştirmiştir.

İkincisi ise, karşıt sınıfların tarihsel rolleriyle ilgilidir. Lenin, Nisan Tezleri'nde bu süreci şöyle özetler:"- Rusya'nın şu andaki durumunda orijinal olan şey, proletaryanın sınıf bilincinin ve örgütlenme düzeyinin yetersizliğinden ötürü iktidarı burjuvaziye vermiş olan devrimin birinci aşamasından, iktidarı proletaryaya ve köylülüğün en yoksul katlarına devretmek zorunda olan ikinci aşamasına geçiştir."

Yani mesele, tarihin hangi sınıfın lehine işleyeceği sorusudur. Bolşevikler, işçi sınıfı ve yoksul köylülerin çıkarları uğruna iktidarı aldılar. Barış, özgürlük, ekmek ve toprak talepleriyle kitlelerin en yakıcı ihtiyaçlarını sahiplenerek onları Sovyet saflarında örgütlediler. Fabrika komiteleri, fabrika konseyleri, işçi milisleri ve Kızıl Muhafızlar gibi taban örgütlenmeleri bu dönemde kuruldu; güvenlik, devrimci işçi milisleri tarafından sağlanmaya başlandı. Kitleler çıkarlarını Bolşevik saflarında gördükçe devrim cephesi genişledi.

Burjuvaziyi de, kendi sınıfsal çıkarları gereği kapitalist üretim ilişkilerini ayakta tutmak istediği için suçlamaya gerek yoktur. Ancak Geçici Hükümetin barışı sağlamaması, toprak sorununu çözmemesi ve savaşı sürdürmesi, kitlelerin desteğini kaybetmesine yol açtı. Sovyetlerin 1 No'lu Bildirgesi'nde savaşın sona erdirilmesi çağrısı yapılırken, burjuvazinin savaş ısrarı Bolşeviklere desteği büyüttü.

Ayrıca, Ağustos 1917'de General Kornilov'un darbe girişimi sırasında Bolşeviklerin aldığı tutum unutulmamalıdır. Bolşevikler, burjuva bir hükümet olan Kerenski hükümetini desteklemeye yanaşmadılar; ama Kornilov darbesinin devrimci kazanımları yok edeceğini görerek net bir tavır aldılar: "Kornilov'la savaşacağız, ama Kerenski hükümetini desteklemeyeceğiz."

Bu tutum, Bolşeviklerin devrimci ilkeselliğini gösterdiği gibi, Kornilov darbesinin başarısızlığa uğramasında da belirleyici oldu. Eğer Kornilov başarılı olsaydı, Şubat Devrimi daha o gün tarihten silin-

miş olacaktı. Bolşevikler, bu süreçten güçlenerek çıktılar. Lenin, Kornilov'un darbe girişimini "devrim cephesini genişletecek koşulları kasırga hızıyla yarattı" diye değerlendirdi.

Sonuç olarak, Ekim Devrimi burjuva devrimini sekteye uğratmış olabilir; ama bu, devrimin suçluluğu değil, tarihsel zorunluluğuydu. Çünkü Şubat Devrimi'nin açtığı yol, işçi sınıfı ve köylülerin çıkarlarını karşılayamazdı. Bolşevikler, devrimin ikinci aşamasını gerçekleştirerek iktidarı proletarya ve yoksul köylülüğe devrettiler.

Ekim Devrimi'nin Komünist Karakteri ve Tarihsel Önemi

Ekim Devrimi, yalnızca bir iktidar değişikliği değil, ezilen sınıfların bağımsız tarihsel eyleminin en somut örneğidir. Devrimin başarısı, işçi ve köylü kitlelerinin aktif katılımıyla, bu katılımın Komünist Parti tarafından yönlendirilip örgütlenmesiyle ve sömürüye dayalı bir toplumsal düzenin yıkılıp yerine yeni bir toplumun inşasıyla mümkün olmuştur. Bu nedenle Ekim Devrimi, tarihte bir dönüm noktası olduğu kadar, bugünün mücadeleleri için de derslerle doludur.

Lenin yoldaşın belirttiği gibi, Ekim Devrimi yeni tipte bir devrimdir. Onu çağın klasik devrimlerinden ayıran şey, yalnızca Sovyetlerin ve yeni tipte bir partinin ortaya çıkışı değildir. Onu asıl farklı kılan, sınıfları ve sömürüyü ortadan kaldırmayı hedefleyen karakteridir. Bu özelliğiyle Ekim Devrimi, Marks'ın "devrimci teorinin kitlelerce kavranması durumunda maddi bir güce dönüşeceği" yönündeki tezini kanıtlayan ilk örnektir.

Paris Komünü'nün yenilgisi, büyük ölçüde iktidarın ekonomik temelini köklü bir biçimde dönüştürememesinden kaynaklanmıştı. Ekim Devrimi ise bu dersleri kavrayarak, altyapıda yaşanan ekonomik değişiklikleri hedef alan politik bir iktidar değişimini gerçekleştirdi. Bu sayede, proletarya diktatörlüğü yalnızca siyasi bir slogan değil, somut bir toplumsal gerçeklik haline geldi.

Devrimin karakteri, onun korunması ve inşasında da açıkça görüldü. Yaklaşık dört yıl süren emperyalist müdahalelere ve iç savaşa rağmen Sovyetler ayakta kaldı. Bunun nedeni, devrimin kitle desteğinden yoksun bir darbe değil, milyonların katılımıyla gerçekleşen bir tarihsel atılım olmasıydı. İşçiler, askerler ve köylüler, kendi iktidarlarını kurdukları bilinciyle devrimi koruduular. İlk beş yıllık planın işçiler ve köylüler için "şeref ve onur meselesi" haline gelmesi, bu sahiplenmenin en güçlü göstergesidir.

Ekim Devrimi'nin burjuva demokrasisini "engellediği" iddiası, aslında onun tarihsel başarısının kabul edilmemesi çabasıdır. Çünkü devrim, burjuvazinin yerine proletaryayı iktidara taşımış, ikili iktidar dönemine son vererek tarihte eşine az rastlanır bir kopuş yaratmıştır.

Egemen sınıflar için Ekim Devrimi'nin anlamı, kendi çıkarlarının yenilgisidir. O yüzden bu devrimi darbe diye itibarsızlaştırmaya çalışmaları şaşırtıcı değildir. Ancak tarihsel gerçek, devrimin kitlelerin eseri olduğu, köklü bir toplumsal dönüşüm yarattığı ve insanlık için yeni bir ilerleme yolu açtığıdır. Mao Zedung'un ifadesiyle:"Ekim Devrimi'nin yolu, özünde tüm insanlık için açık bir ilerleme yoludur."Bugün de Ekim Devrimi, yalnızca gerçekleşmiş bir tarihsel olay değil, aynı zamanda devrimci mücadeleler için tükenmez bir ilham kaynağıdır. Onun mirası, yen-

gileri ve yenilgileriyle birlikte, ezilen halklar ve işçi sınıfı için yeniden ve yeniden incelenmesi gereken bir deneyimdir.

Günümüzde Ekim Devrimi'nin Dersleri ve Çağrısı

Ekim Devrimi, ezilen dünya işçileri ve halklarına yalnızca bir umut değil, aynı zamanda tarihsel bir miras ve zengin bir deneyim bırakmıştır. Gerçekleşen ya da gerçekleştirilemeyen hedefleriyle, yengileri ve yenilgileriyle bugünün Bolşevikleri için hâlâ öğretici ve yol göstericidir. Bu nedenle devrimin incelenmesi, yeniden ve yeniden ele alınması güncel bir görevdir.

Devrimlerin aldığı yenilgiler, onları ya da güncel mücadeleleri anlamsızlaştırmaz. Aksine, emperyalist-kapitalist sistemin yarattığı yoksulluk, savaşlar, geri dönülmez doğa tahribatı gibi sonuçlar, sistemin tarihsel sonunu hızlandırmakta ve devrimlerin zorunluluğunu yeniden üretmektedir. Bugün yaşanan her kriz, her yıkım, Ekim Devrimi'nin güncelliğini bir kez daha ortaya koymaktadır.

Zor olan zaman sorunudur. Devrim, bir zaman meselesidir. O zamanı kısaltacak olan ise Komünist Parti'dir. Parti, kitleleri yaşamın her alanında örgütleyerek, devrimin ihtiyaç duyduğu tüm yol ve yöntemleri öğrenerek ve öğreterek, sınıf mücadelesinin ilerlemesi için ortaya çıkan en küçük fırsatları bile değerlendirmelidir. Ancak o zaman, egemenlerin karşısında gerçek bir kabus haline gelebilir.

Marks'ın Weitling'e söylediği şu söz, bugün de geçerlidir: "Cehalet şimdiye kadar kimseye fayda sağlamamıştır."Aynı şekilde, "Bütün ülkelerin proleterleri ve ezilen halkları birleşin!" çağrısı da hâlâ günceldir. Ekim Devrimi'nin yolu, bugünün devrimcileri için kapalı değil, açıktır. O yol, somut olarak 1917'de işçi sınıfının ve yoksul köylülerin gerçekleştirdiği atılımla gösterilmiştir.

Bugün bizlere düşen görev, "imkansız" görüneni gerçekleştirmek için devrim çağrılarının gereklerini yerine getirmektir. Emperyalist-kapitalist düzenin ürettiği krizlere, savaşlara ve yıkımlara karşı tek çözüm, Ekim Devrimi'nin açtığı yoldan yürümektir.

O halde bize kalan, son çağrıyı yinelemekten ibarettir:

"Sarıl güne, sarıl saate"

"Refah" Ülkesi İsviçre'de Kadın Cinayetleri

İsviçre, dünyanın hemen her yerinde genel kabul gören "kusursuz bir refah ve güvenlikli ülkesi" olarak lanse edilir. Ama bu "kusursuzluğun" arkasında kadına yönelik şiddetin ve kadın cinayetlerinin hiç de azımsanmayacak sayıda görüldüğü bir tablo vardır.

2025'in daha ilk sekiz ayında 18 kadın erkekler tarafından öldürüldü. (SRF,2025) Bu "sayı" geçen yıllarla kıyaslandığında kadın cinayetlerinde gözle görünür bir artış olduğunu ve neredeyse iki haftada bir kadının öldürüldüğü anlamına geliyor. Evet, yanlış okumadınız dünyanın "en güvenli ülkelerinden biri" diye gösterilen bir ülkede kadınlar, evlerinde, sokakta, gündelik yaşamın her alanında öldürülüyorlar.

Egemen sınıfların çıkarına hizmet eden devletler ve özellikle İsviçre gibi Avrupa devletleri kadın haklarını yasalarla, yapılandırdıkları kurumlarla güvence altına aldıklarını ve kadın ve erkeğin aile içinde ve kamusal alanda eşit yaşam koşullarını yarattıklarını iddia ederler. Oysa ki sistemin doğasında gereği, tekrar tekrar yaşanılan ekonomik krizlerde çözümü, başta kadınlar olmak üzere işçi ve emekçilerin kazanılmış haklarını gasp etmekte bulurlar.

Örneklersek; Kadına yönelik şiddetle mücadeleyi de sadece bir "harcama kalemi" olarak gördükleri için kriz dönemlerinde ilk yaptıkları sığınma evlerine, kadın danışma merkezlerine ve toplumsal cinsiyet projelerine ayrılan bütçe ve kaynakların kısıtlanması hatta kesilmesidir. Yani kadınların güvenliğini, kadınların (erkeklerin de) özel hayatı olarak görerek kamusal sorumluluklarından kaçınmaktadırlar.

Burada sorun tek tek erkeklerin şiddeti ve bireysel suçlar değildir; Kadınların maruz kaldığı şiddet; Sistematik, tarihsel ve sınıfsal karakter taşıyan bir olgudur. Kadına yönelik şiddet, kapitalist-patriyarkal düzenin süreklileştirdiği bir baskı biçimidir.

Saklanamayan bu gerçek, devletin "tarafsızlık" mitini anlamsızlaştırıyor. İsviçre tıpkı uluslararası politikada sermayenin yanında tarafsızlık kisvesiyle suç ortaklığı yapıyorsa, kadın cinayetlerinde de "her kadın cinayeti fazladır" (Federal Konsey üyesi Elisabeth Baume-Schneider'in sözleri) gibi benzer demogojik açıklamalarda, onların kadın cinayetlerinde ki suç ortaklığını gizlemeye yetmiyor. Bu vb açıklamalar, cinayete engel olamayış, hakeza yasal caydırıcı önlemlerin yetersizliği objektif olarak, katilin yanında saf tutma gerçeğini de değiştirmeye yetmiyor. Çünkü sessiz kalan, önlemeyen, yasal "korumacı" kaynakları kesen her devlet politikası kadınların akan kanına ortaktır, katilin yanında

objektif olarak saf tutmaktır.

Bu yaşananlara, haksızlıklara sessiz kalmayan, kadın kurtuluş mücadelesinin ancak örgütlü bir mücadele ile verilebileceği gerçeğinden yola çıkan kadın örgütleri, sokaklarda bu gerçeği haykırıyor, ölen hemcinslerinin hesabını soracaklarını ilan ediyorlar.

Ancak bu mücadele ne yazık ki hala istenen noktada ve geniş işçi ve emekçi kadınları kucaklayan bir nokta da değildir. Ve zaten kadın kurtuluş mücadelesi de yalnızca 8 Mart, 14 Haziran ve 25 Kasım gibi sembolik günlerde alanlara çıkmak değildir.

Bugün İsviçre'de kadın cinayetlerine karşı mücadele, aynı zamanda kapitalizmin ve ataerkil sistemin iç içe geçmiş düzenine karşı mücadeledir. Ya bu düzeni sorgulayıp dayanışmayı büyüterek örgütleyeceğiz ya da kadınların isimleri her hafta birer birer anmalara konu olmaya devam edecek.

Unutmayın bugün susmak, yarının katillerine cesaret vermektir!

Ancak politik gerçek şu ki kadın cinayetlerini durdurmak için yalnızca yasaların değişmesiyle de önlenemez. Kapitalizmin kadın emeğini sömüren, kadın yaşamını ucuzlaştıran, kadınları sürekli güvencesizleştiren yapısına karşı mücadele edilmeden, kadına yönelik şiddet ve kadın cinayetleri bitmeyecektir. Bu nedenle mücadele hem ekonomik hem kültürel hem de siyasal olmak zorunda. Marksist gelenek, bu sorunu yalnızca cinsiyet eşitsizliği bağlamında değil, sınıf çelişkileri ve toplumsal kurtuluş perspektifiyle birlikte değerlendirmektedir.

Lenin yoldaşta benzer vurgularla "Kadın, toplumun gelişiminin en doğru göstergesidir. Kadınların özgürlüğü yoksa, toplum özgür değildir." diyerek, kadın özgürlüğünü toplumsal özgürlükten ayrı düşünmenin yanlışlığına dikkat çeker.

Bugün İsviçre'nin gelişmişliği, sessizliğe gömülen hayatların üzerine kuruludur.

O halde; ya sessizlikle sermaye düzeninin maskesini parlatmaya devam edeceğiz ya da kadınların yaşamı için, kapitalizme ve onun erkek egemen anlayışına karşı mücadeleyi büyüteceğiz.

Sonuç olarak; Clara Zetkin'in belirttiği gibi: "Kadınların kurtuluşu ancak tüm ezilenlerin kurtuluş mücadelesiyle..." bütünlüklü bir toplumsal devrimlerle mümkündür.

Tarihsel deneyimler göstermektedir ki, kadınların gerçek kurtuluşu, tüm ezilenlerin kurtuluşuyla birlikte gerçekleşecektir.

Bugün bizlere düşen görev, kadın özgürlüğünü toplumsal devrim mücadelesinin merkezine yerleştirmektir. Kadınların eşitliği ve özgürlüğü olmadan ne sosyalizm ne de gerçek bir özgür toplum mümkündür.

"1 Eylül Dünya Barış Günü" vesilesiyle

BARIŞ ÜZERİNE!

Kavramlar belirli üretim ve mülkiyet ilişkilerinin sonucu olarak ortaya çıkar, aynı üretim ve mülkiyet ilişkisine uygun olarakta değişiklikler gösterirler. Her kavram bir sınıfın ideolojisini taşır, taraflıdır, sınıfsaldır.

Egemenlerle ezilenlerin, sömürenlerle sömürülenlerin, üretim araçlarını elinde bulunduranlarla emeğini satanların, hiçbir ortak çıkarları olmayan zıtların, karşıt-ayrı-farklı sınıfların kavramların içeriğini aynılaştırıp ortaklaşması mümkün değildir. Marks yoldaşın söylemiyle ''sarayda yaşayan başka, kulübede yaşayan başka düşünür.'' Yani sorun, gündelik yaşamda sıkça duyduğumuz bir kavramın basitçe ne anlama geldiği değil; kavramların hangi sınıf tarafından ne amaçla kullanıldığıdır.

Doğallığıyla kapitalist toplumlarda olduğu gibi Terör, Terörist, Savaş, Ahlak, Adalet, Hukuk, Demokrasi gibi kavramlar sınıfların yüklediği anlamlar da başkalaşır. Egemenler, güncelde geçerli güç ilişkilerine, ulusal ve uluslararası dengelere gözeterek aynı kavramlara farklı anlamlar yüklemekte, kavramları kendi politik çıkarları doğrultusunda istedikleri gibi kullanabilmektedirler. Örneğin ülkemizde, Kürt Ulusal Hareketi ve onun önderleri yıllar boyunca terör örgütü olarak düşmanlaştırılmıştır. Egemenlerin ''doğalı''da budur; aksi düşünen bizler ve dostlarımızsa kovuşturmalara uğramış hatta katledilmişlerdir.

Bugünse yeni bir ''Barış'' süreci başlatılmış ve devletin aynı sözcüleri, onun emrinde ki aynı burjuva ideologlar, aynı akademisyenler vb'leri ''değişime'' uygun olarak dün "katil, teröristbaşı" vb nitelendirdikleri A. Öcalan'ı ''Sayın Öcalan, kurucu Önder'' demeye başlamışlardır. Lenin yoldaşın ifadesiyle farklı şeyleri "birleştirici" bir formül yardımıyla uzlaştırma amacını güden burjuvazi ve hizmetka-

rının bunu yapmalarında ki motivasyonsa, hizmet ettikleri egemenlerin güncel çıkarlarıdır.

Yeniden vurgulayalım; farklı sınıflar arzularını, anlayışlarını, amaçlarını aynı kelimelerle ifade etseler de, aslında birbiriyle uzlaşmayacak farklı beklentilere, farklı amaçlara sahiptirler.

Buradan Dünya Barış Günü nedeniyle gündemleştirdiğimiz Barış Sorununa giriş yapacak olursak; her sınıfın barıştan anladığı şeylerde bambaşkadır. Ezberlercesine söylediğimiz sözü söyleyerek başlayalım; emperyalizm/kapitalizm koşullarında kalıcı barışın sağlanması, bu barışın emperyalist/kapitalistlerce sağlanması olanaksızdır. Toplumsal sistem olarak kapitalizm var olduğu sürece barış mümkün olmayacaktır. Savaş(lar)ın neden(ler)i olanların barıştan anladıkları, öne sürdükleri ''barış'' koşullarının rakiplerince yada düşmanlarınca kabullenildiği koşulların sağlanmasından (teslim olmalarından) başka bir şey değildir. Tamda bu nedenle; Komünistler, Devrimciler halkların kardeşliği ve tam hak eşitliği üzerine kurulu sosyalist bir düzenin hayat bulmasını ve bunun içinde ilk ve tek koşulun kapitalizmin yıkılmasından geçtiğini, bu olmadan gerçek ve kalıcı barışın asla sağlanamayacağını bilir ve savunurlar. Bu savunuyu sadece savaş kararları alan hükümetlere muhalefetlede sınırlamaz, aksine bir bütün olarak kapitalizmi ortadan kaldırmak gerektiğini, Mao yoldaşın söylemiyle savaşın ancak savaşla yok edilebileceğini, halka çevrilen silahların, halkların silahlara sarılmasıyla etkisizleştirilerek sağlanacağını bilir ve savunurlar.

Sonlarken; Sınıf mücadeleleri tarihinden, tarihimizden bugüne kadar edindiğimiz/edinilen deneyimler, barış sorunu karşısında da nasıl bir tutuma sahip olmamız gerektiği konusunda bizlere yeterince ışık tutmaktadır. Artı; savaşın ve barışın tarihsel anlamı ve birbiriyle diyalektik ilişkisi, Enternasyonal Proletaryanın komünist öğretmenleri ve önderlerimiz tarafından bütün yönleriyle ortaya konarak anlaşılır açıklığa kavuşmuştur. Bültenimizin bu sayısında Lenin yoldaşın bugün için de olağanüstü öğretici teorik değerlendirmeleri, tespitleriyle güncel "Barış Sorunu" adlı makalesini okuyucularımızla paylaşıyoruz.

Barış Sorunu...

V.İ.Lenin

Sosyalistler için önce bir hareket programı olarak barış sorunu ve onunla ilişkili olarak barış koşulları sorunu, evrensel bir ilgi görüyor. Sorunu, alışılagelen küçük-burjuva ulusal görüş açısından değil, ama gerçekten proleterce ve enternasyonalist açıdan ortaya koyma çabalarından ötürü Berner Tagwacht'a şükran borçluyuz. n° 73'te barışı arzu eden Alman sosyal-demokratların, Junker hükümetinin siyasetiyle ilişkiyi kesmelerine (sich lossagen) ait başyazı notu mükemmeldi. Yoldaş A P.'nin, barış sorununu küçük-burjuva görüş açısından çözümlemek için boşu boşuna uğraşan "aciz laf cambazlarının kendini beğenmiş davranışları"na yönelttiği saldırı da (n° 73 ve 75) mükemmeldi.

Bu sorunun sosyalistler tarafından nasıl sunulması gerektiğini görelim. Barış sloganı, ya belli barış koşullarıyla ilişkili olarak ya da herhangi bir koşulla ilişkisi olmaksızın, bel-

li bir tür barış için değil, ama genel olarak barış için savaşım olarak öne sürülebilir. İkinci durumda, açıkça görüldüğü gibi, slogan yalnızca sosyalist olmamakla kalmıyor, aynı zamanda içerik ve anlamdan da tüm olarak yoksun bulunuyor. İnsanların çoğu, kesinlikle, genel olarak barıştan yanadır; Kitchener, Joffre, Hindenburg ve Kanlı Nikola da bunlar arasındadır, çünkü her biri savaşın sona ermesini istiyor. Ama güçlük şurada ki, her birinin öne sürdüğü barış koşulları, emperyalist ve "kendi" ulusunun yararına olan koşullar. Birbirine karşıt olan iki sınıfı, iki siyasal çizgiyi, en farklı şeyleri "birleştirici" bir formül yardımıyla uzlaştırma amacını güden değil, ama yığınların, propaganda ve uyarma yoluyla, sosyalizmle kapitalizm arasındaki kapatılamaz farklılığı görebilmelerini sağlayacak sloganlar ortaya atılmalıdır.

Sözü sürdürelim: Başka başka ülkelerin sosyalistleri, belli barış esasları üzerinde birleştirilebilirler mi? Eğer bu olursa, söz konusu esaslar, kuşkusuz, bütün ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının tanınmasını ve her türlü "toprak ilhakı"nın, yani kendi kaderini tayin hakkını ihlal edici girişimlerin reddini de içermelidir. Ne var ki, eğer kendi kaderini tayin hakkını yalnızca bazı uluslar için kabul ederseniz, o zaman belli bazı ulusların ayrıcalıklarını savunuyorsunuz, yani siz bir ulusalcı ve emperyalistsiniz, sosyalist değilsiniz, demektir. Yok eğer bu hak bütün uluslar için tanınıyorsa, o zaman örneğin yalnızca Belçika'yla yetinemezsiniz; hem Avrupa'daki (Britanya'da İrlandalılar, Nice'de İtalyanlar, Almanya'da Danimarkalılar, Rusya nüfusunun yüzde 57'si, vb.) hem Avrupa'nın dışındaki ulusları, yani bütün sömürgeleri, bütün ezilen

halkları dikkate almanız gerekir. Yoldaş A. P. onları bize çok iyi anımsatmıştır. Britanya, Fransa ve Almanya'nın toplam nüfusu yüz elli milyon kadardır. Oysa onların baskı altında tuttuğu sömürgelerdeki toplam nüfus dört yüz milyonun üzerindedir. Emperyalist savaşın, yani kapitalistlerin çıkarı için girişilen savaşın özü, savaşın salt yeni ulusları ezme, sömürgeleri kesip-biçip yeme amacıyla yürütülüyor olmasında değil, ama onun yanısıra, dünya nüfusunun çoğunluğunu oluşturan halkları ezen ileri uluslarca girişilmiş bir savaş olmasındadır.

Belçika'ya el konmasını haklı bulan ya da bu duruma rıza gösteren Alman sosyal-demokratlar, sosyal-demokrat değildirler, gerçekte emperyalist ve ulusalcıdırlar; çünkü Alman burjuvazisinin Belçikalıları, Alsaslıları, Danimarkalıları, Polonyalıları, Afrikalı zencileri, vb. ezme "hakkını" savunmaktadırlar. Bunlar sosyalist değil, ama başka ulusları soymasına yardım ettikleri Alman burjuvazisinin hizmetkarıdırlar. Yalnızca Belçika'nın özgürlüğe kavuşturulmasını ve zararının karşılanmasını isteyen Belçikalı sosyalistler de, gerçekte, 15 milyonluk Kongo nüfusunu yağmalamayı sürdürecek ve başka ülkelerde üstünlük ve ayrıcalıklar sağlayacak olan Belçika burjuvazisinin isteğini savunuyorlar. Belçika burjuvazisinin başka ülkelerdeki yatırımları üç milyar frank dolaylarındadır. Her türlü hile ve düzenbazlığa başvurarak, bu yatırımların sağladığı kârı güven altına almak, "yiğit Belçika"nın gerçek "ulusal çıkarı"dır. Bu, Rusya, Britanya, Fransa ve Japonya için daha da doğrudur.

Bu açıklamalardan çıkan sonuç şudur ki, eğer ulusların özgürlüğü isteği, belli bazı ülkelerin emperyalizmini ve ulusalcılığını perdelemek için kullanılan sahte bir istek olmayacaksa, o zaman bu istek bütün halkları, bütün sömürgeleri kapsamalıdır. Ne var ki, bütün ileri ülkelerde bir dizi devrimlerin eşliğinde olmadıkça, böyle bir istek anlamsızdır. Ayrıca başarılı bir sosyalist devrim yapılmadıkça bu istek gerçekleştirilemez.

Bu sözler, gittikçe büyüyen halk yığınlarından gelen barış isteğine sosyalistler ilgisiz kalmalı anlamına mı yorulmalıdır? Asla! İşçilerin, sınıf bilinci taşıyan öncüsünün sloganları başka bir şeydir, yığınların kendiliğinden oluşan istekleri tamamen ayrı bir şey. Barış özlemi, "özgürlük" savaşı gibi, "ata topraklarının savunulması" gibi burjuva yalanlarına ve kapitalist sınıfın, halk kalabalığının aklını çelmek için uydurduğu benzer yalanlara karşı duyulan düş kırıklığının başlamakta olduğunu ortaya koyan çok önemli belirtilerden biridir. Sosyalistler bu belirtiye çok dikkat etmelidirler. Yığınların barış arzusundan yararlanmak için her çaba gösterilmelidir. Peki, bu arzudan nasıl yararlanılacak? Barış sloganını kabullenmek ve yinelemek, "aciz [ve daha kötüsü çoğu zaman ikiyüzlü] laf cambazlarının kendini beğenmiş davranışları"nı teşvik edebilir; şimdiki hükümetlerin, bugünkü efendi sınıfların -bir devrimler dizisiyle derslerini "almaksızın" - demokrasi ve işçi sınıfı açısından doyurucu bir barış yapabilecek güçte oldukları boş hayaliyle halkı aldatabilir. Hiçbir şey, böyle bir aldatmadan daha tehlikeli değildir. Hiçbir şey işçileri bundan daha fazla aldatamaz; hiçbir şey, işçilere, kapitalizmle sosyalizm arasında de-

rin çelişkiler olmadığı yollu yanlış inancı bundan daha fazla aşılayamaz; kapitalist köleliği hiçbir şey, bu aldatmadan daha iyi süsleyip-püsleyemez. Hayır! Biz barış arzusunu, halkın barıştan beklediği yararın bir dizi devrimlere başvurmaksızın elde edilemeyeceğini yığınlara anlatmak için kullanmalıyız.

Savaşların sona erdirilmesi, uluslar arasında barış, yağmaya ve zora son verilmesi -bütün bunlar bizim idealimiz; ama bu ideal, doğrudan ve ivedi bir devrim çağrısının eşliği olmazsa, burjuva safsatacıların yığınları ayartmasına yarar. Böyle bir propaganda için ortam hazırdır; böyle bir propaganda için insanın gereksindiği tek şey, devrimci çalışmayı hem doğrudan doğruya, hem dolaylı olarak önlemeye çalışan oportünistlerle, burjuvazinin dostlarıyla ilişiğini kesmektir.

Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı sloganı, kapitalizmin emperyalist aşamasıyla ilgili olarak da öne sürülmelidir. Biz, statükodan yana değiliz, büyük savaşlarda bir kenarda durmak gibi dar kafalıca bir ütopyaya da inanmıyoruz. Biz, emperyalizme, yani kapitalizme karşı devrimci bir savaşımdan yanayız. Emperyalizm, sömürgeleri yeniden bölüşmek ve uyguladıkları baskıyı arttırmak için başka ulusları ezen ulusların savaşımını içerir. Bugün, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı sorununun, ezen ulusların sosyalistlerinin tutumuna bağlı olması, bundan ötürüdür. Ezen ulusun (İngiltere, Fransa, Almanya, Japonya, Rusya, Amerika Birleşik Devletleri, vb.) sosyalisti ezilen ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını tanımıyor ve o hak uğruna savaşmıyorsa, gerçekte o bir sosyalist değil, bir şovenisttir.

Emperyalizme karşı içtenlikli ve tutarlı bir savaşımı, ulusal soruna (bugün) dar kafalıca değil, proleterce bir yaklaşımı ancak bu görüş sağlayabilir. Ulusların, ne türden olursa olsun baskı altında tutulmasıyla savaşma ilkesinin tutarlı biçimde uygulanmasını ancak bu görüş sağlayabilir. Bu görüş, ezen ulusların proletaryasıyla ezilen ulusların proletaryası arasındaki güvensizliği ortadan kaldırır; kapitalizm altında, genel olarak bütün küçük devletler için özgürlük türünden dar kafalıca bir ütopyadan farklı olarak, sosyalist devrim (yani tam ulusal eşitlik için başarılabilecek tek rejim) için birleşik enternasyonal savaşımı hazırlar.

Bizim partimizin, yani merkez yönetim kurulu çevresinde toplanan Rus sosyal-demokratların benimsediği görüş budur. Proletaryaya, "başka ulusları ezen hiçbir ulusun özgür olamayacağı"nı öğretirken, Marx'ın benimsediği görüş de buydu. Marx, İrlanda'nın Britanya'dan ayrılmasını, bu düşünceyle istemişti. Bunu, yalnızca İrlandalı işçilerin değil, özellikle Britanyalı işçilerin özgürlük hareketinin yararına görüyordu.

Eğer Britanya sosyalistleri, İrlanda'nın ayrılma hakkını yüce saymaz ve tanımazlarsa, Fransızlar İtalyan Nice'i için, Almanlar Alsace-Lorraine, Danimarka Schleswig'i ve Polonya için, Ruslar Polonya, Finlandiya, Ukrayna, vb, için ve Polonyalılar Ukrayna için aynı şeyi yapmazlarsa, eğer bütün "büyük" devletlerin, yani büyük soyguncu devletlerin sosyalistleri, sömürgelerin bu hakkını yüce saymazlar, desteklemezlerse, bu, gerçekte sosyalist değil, yalnızca em-

peryalist oldukları içindir. Kendileri, ezen uluslara mensup olan ve ezilen ulusların "kendi kaderlerini tayin hakkı" için savaşmayan kişilerin sosyalist bir siyaset izleyebilecekleri hayalini beslemek gülünçtür.

Sosyalistler, ikiyüzlü laf cambazlarının, demokratik bir barış olasılığı üzerine söz ve vaatlerle halkı aldatmalarına fırsat vermemeli, her ülkede o ülke hükümetine karşı devrimci bir savaşımlar dizisi verilmedikçe, demokratik barışa uzaktan-yakından benzer bir sonuca varma olasılığı bulunmadığını yığınlara anlatmalıdırlar. Sosyalistler, burjuva siyaset adamlarının, uluslaların özgürlüğü üzerine söylevler vererek insanları aldatmalarına fırsat vermemeli, ezen uluslaların halk yığınlarına, öteki ulusların ezilmesine yardım ettikleri ve o uluslaların kendi kaderlerini tayin hakkını, yani ayrılma özgürlüğünü tanıyıp yüce tutmadıkları sürece, kendilerinin özgürlüğe kavuşmayı beklememeleri gerektiğini anlatmalıdırlar. Barış sorunuyla ulusal sorunda, emperyalist siyasetten farklı olarak, bütün ülkelerde güdülecek sosyalist siyaset budur. Bu tutumun, birçok durumda, devlete ihaneti cezalandıran yasalarla uyuşmaz olduğu, onlara karşı düştüğü doğrudur, ama ezen ulusların hemen hemen tüm sosyalistlerinin utanmazca ihanet ettikleri Basle kararıyla da uyuşmaz olduğu, ona karşı düştüğü de doğrudur.

Seçim, sosyalizmle, Joffre'nin ve Hindenburg'un yaptığı yasalara boyun eğme arasındadır; devrimci savaşımla emperyalizmle kölelik arasındadır. Orta yol yoktur. Proletaryaya en büyük zararı, "orta yol" siyasetinin ikiyüzlü mimarları veriyor.

Temmuz-Ağustos 1915'te yazıldı

İlk kez 1924'te Proletarskaya Revolutsiya n° 5'te yayınlandı

Barış Erhan'a Özgürlük!

Bern Yunanistan Konsolosluk önünde Barış Erhan'a özgürlük eylemi gerçekleşti

Tutsakların Sesi Platformu (TSP) ve Barış Erhan'la dayanışma ağı tarafından 8 Eylül'de "Barış Erhan'a Özgürlük" eylemi gerçekleştirildi.

İsviçre'nin başkenti Bern'de bulunan Yunanistan Konsolosluğu önünde gerçekleşen basın açıklamasına, İsviçre Türkiyeli İşçiler Federasyonu'da (İTİF) destek verdi.

Barış Erhan politik iltica amacıyla Türkiye'den 27 Temmuz 2024'te Yunanistan'a doğru yola çıkmış ve içinde bulunduğu göçmen teknesi Yunanistan kıyılarına ulaştığında gözaltına alınmıştır. 30 Temmuz 2024 tarihinden itibaren "insan kaçakçılığı" suçlaması ile Yunanistan'da tutuklu bulunmaktadır.

Barış Erhan, bulunduğu göçmen teknesini kullanan kişiler tarafından iftiraya uğramıştır. Teknenin kullanılmasına yardım edenlerin tanık olduğu davada, sadece Barış Erhan sanık olarak yargılanmaktadır. Erhan, yolculuk boyunca diğer kişilerle birlikte dönüşümlü olarak teknenin dümenini kısa süreliğine tutmuş ve telefondan rotaya bakmış olması nedeniyle insan kaçakçılığı suçlamasıyla karşı karşıya kalmıştır. Tekne kullandığı iddiasının kısa süreli dümen tutma gibi mülteciler arasında yaygın olan zorunlu eylemlerden ibaret olması dikkate alınmamıştır.

Yargılama öncesi, kendisinin de insan kaçakçısına para verdiğini ve WhatsApp yazışmalarını delil olarak sunmak istemesi gibi lehine olan deliller gözardı edilmiştir. Benzer şekilde kaçakçılara yaptığı ödemenin banka dekontları ve diğer deliller dikkate alınmamıştır. 11 Haziran 2025 tarihinde çıktığı mahkemede 74 yıl hapis cezası ve 700.500 Euro para cezası verilmiştir.

Mahkeme politik nedenlerle Yunanistan'a gelen Barış Erhan'ın iltica talebini belgeleri olmasına rağmen gözardı etmiş, insanlık dışı ve aşağılayıcı bir muamele ve koşullara mahkum etmiştir.

Yaşanılan bu insanlık dışı uygulamayı teşhir etmek ve bir an evvel Barış'ın özgürlüğünün sağlanması ve iltica talebinin kabul edilmesi için dayanışma ağı kurularak ve demokratik kurumlar harekete geçerek eylemlikler örgütleyeceğini açıkladılar.

Bu eylemlerden biri de Bern'de bulunan Yunanistan Konsolosluğu önünde gerçekleşti.

Saat 14.00'da başlayan basın açıklamasında; "Ba-

rış Erhan, Türkiye'de yıllardır süren baskı ortamında, ifade özgürlüğü ve demokrasi mücadelesi yürütmüş, bu nedenle sürekli devlet tarafından baskıya maruz kalmış bir kişidir. Tıpkı binlerce insan gibi, Türkiye'de nefes alamaz hale gelen otoriter atmosferden kaçmak ve güvenli bir yaşam kurmak için Avrupa'ya sığınmak zorunda kalmıştır.

Ancak Yunanistan'a geçtiği sırada gözaltına alınmış olup, bir yıldan fazla bir sürdür hapiste tutulmaktadır. Üstelik, insanlık dışı koşulların hakim olduğu cezaevlerinde ağır bir tutukluluk yaşamaktadır.

Mahkeme sürecinde Barış'ın politik kimliğini, Türkiye'de yaşadığı baskıları ve bu durumu kanıtlayan belgeler, haberler ve tanıklar göz ardı edilmiştir. Barış'ın göçmen kaçakçısı olmadığına dair açık deliller dikkate alınmamış, adalet yerine siyasi bir cezalandırma anlayışı işletilmiştir. Sonuç olarak Barış, hiçbir adil yargılama yapılmadan 74 yıl hapis cezasına mahkum edilmiştir.

Bizler, Barış'ın yaptıklarının tanığıyız. Onunla aynı mücadeleleri verdik. Barış, suçlu değil; bizim gibi özgürlük, adalet ve eşitlik mücadelesinin bir parçasıdır. Bizler onu yalnız bırakmayacağız, dayanışmayı büyüteceğiz.

Yunanistan mahkemelerinin bu kararı, yalnızca Barış'ın değil, aynı zamanda göçmenlerin, sığınmacıların ve muhaliflerin en temel haklarının gaspıdır. Sığınma hakkı evrensel bir insan hakkıdır, hiç kimsenin bu hakkı elinden alınmaz

İnsan hakları ve adalet iddiasında bulunan hiçbir ülke böylesi bir hukuksuzluğu meşrulaştıramaz.

Bizler, Barış'ın derhal özgürlüğüne kavuşmasını ve siyasi mülteci hakkının tanınmasını istiyoruz." denilerek Barış, özgürlüğüne kavuşana kadar çeşitli eylemliklerle devam edileceği söylenildi.

Daha sonra konsoloslluğun posta kutusuna Barış için hazırlanan dosya bırakılarak eylem bitirildi.

Haberler

Filistin'de yaşanan soykırıma karşı bir çok ülkede soykırım karşıtı belli periyotlarla kitlesel eylemler devam ediyor.

Bu eylemlerden biri de "Zürih Filistin'le dayanışma komitesi" nin çağrısı üzerine 27 Eylül'de İsviçre'nin Zürih şehrinde gerçekleştirildi.

Eyleme Partizan gibi Türkiyeli devrimci kurumların yanısıra yerli anti faşist, anti kapitalist gruplar ve kurumlar, ayrıca katliam karşıtı yüzlerce kişi katılım sağladı. Eylem saat 15'de kitlenin toplanmasıyla alanda yapılan konuşmalar sonrası saat 16'da yürüyüş kolu oluşturarak şehrin ana caddelerinde yaklaşık bir saatlik bir yürüyüş gerçekleştirildi. Yürüyüş boyunca kitle coşkulu bir şekilde sloganlara eşlik etti. Bahnhof caddesinde kitle sessiz oturma eylemi gerçekleştirdi. Eylem boyunca kitle yoğun bir şekilde Almanca ve İngilizce sloganlar attı. Sloganlarla "İsviçre parası, İsviçre silahları insanları öldürüyor", "Yaşasın enternasyonal dayanışma" , "Filistin'e Özgürlük" , "Avrupa finanse ediyor, İsrail bombalıyor" , "USA finanse ediyor İsrail bombalıyor" , "Burjuva Politikacılar Aldatıyor", "İsviçre Medyası Yalancı", vb sloganlar Almanca ve İngilizce yoğun bir şekilde atılarak emperyalist kapitalist devletlerin ikiyüzlülüğü teşhir edildi.

Başlangıç noktasına gelinerek eylem yapılan konuşmalarla sonlandırıldı.

Bern'de Polisin yoğun saldırısına rağmen Filistin'le dayanışma eylemi gerçekleşti

Siyonist İsrail' in yıllardır devam ettirdiği işgal ve soykırım politikalarına karşı 7 Ekim 2023'te Aksa Tufanı eylemi başlamıştı. İsrail 7 Ekim Aksa Tufanı'nı inkitam gerekçesi göstererek saldırılarını arttırarak devam ettirmiş, Filistin halkını açlığa mahkum ederek çaresiz bırakmaya çalışmıştı.

7 Ekim Aksa Tufanı'nın ikinci yılına girerken tüm dünyada eylemler gerçekleştirildi. Bu eylemlerden biri de 11 Ekim Cumartesi günü "2 Yıllık Soykırım, 100 Yıllık Direniş" şiarıyla İsviçre, Bern'de gerçekleşti. İçinde PARTİZAN'ın da bulunduğu, İsviçre'nin her şehrinden yoğun katılım ile, tren garı önünde saat 14:00'da toplanan kitle sık sık "Free Free Gazza", "Viva Viva Palestina" sloganları attı.

Tren garı önünde stant açan, ve yüksek sesle şarkı açarak dans eden kilise grubuna müdahale eden eylemciler ile grup arasında gerginlik çıktı. Grup eylemcilerin tepkisine karşı standı toplayarak gitti.

Saat 15.00'da yürüyüşe başlayan kitle Bern Parlamento'su önündeki sokaklarda polis barikatları ile karşılaştı. Toma ve barikat ile karşılaşan eylemciler polis ablukasını delmeye çalıştı.

Polis ile çatışan eylemcilere yoğun plastik mermi, biber gazı ve tazyikli su sıkılarak müdahale edilmeye çalışıldı. Aynı bölgede bulunan UBS bankası ve alanda bulunan

tüm dükkanların camları kırılarak “Free Palestine”, “ACAB” yazılamalı yapıldı. Ardından başka bir sokağı zorlayan kitle burada ise büyük inşaat konteynırını ateşe vererek barikat yaptı. Burada da çatışmalar devam etti.

Haber takibi yapan Partizan okuru da dahil olmak üzere birçok kişi plastik mermi ile vurularak yaralandı. Ardından tren garına geri dönen kitleyi polis tüm sokakları, tren garını kapatarak ablukaya aldı.

Toma ile barikat kuran polis ile eylemciler arasında burada da çatışma çıktı. Saat 21:30’a kadar devam eden çatışmalı eylemde yüzlerce kişi gözaltına alındı.

"GAZZE'DE SOYKIRIM VAR"